

SOYQIRIM VAR XOCALIDA

Qarabağ bizim əvvəl yaralıya şəfali, sonra isə şəfa istəyən yaralı yerimiz oldu

Gözəl bir yer idi, çoxlu şəfali, dərnlərə dərman mənşərəsi, suyu, havası və bərəkətli torpağı var idi. Neçə-neçə Bülbüllər bu şəfali yerdə qanadlanmış, bu torpağın adını ucaltmışdılar. Bəs hamı 1920-ci illərdən sonra Azərbaycanın müstəqilliyi uğrunda canından keçmiş Dadaş Həsənovun və onlarla belə şəxslərin anası olan Şuşamız? Hamı yarpaqları düşmənlər tərəfindən tapdalanmış, ləçəkləri ayaqlar altında əzilmiş Xarı bülbülümüz? Bəs hamı Xanbağımız, Kərkicahanımız, Xankəndimiz, yüzlərlə belə qartal yuvası olmuş yerlərimiz? Onlar niyə bizdən alınmış? Onlara niyə ünümüz yetmir? Niyə Şuşa şəhərində müqəddəs yerimiz və tarixi abidəmiz olan Gövhər Ağa məscidinə gedə bilmirik? Havadar və haqsızların haqqa göz yumması nəticəsində həmin qartal yuvaları indi qarğalara məskən olmuşdur.

Qarabağ hadisələri xalqımızın ən yaralı yeridir. Nə qədər ki Qarabağ problemi öz ədalətli həllini tapmayıb və dünya birliyi tərəfindən bu təcavüzə düzgün hüquqi qiymət verilməyib, xalqımızın qəlbi, şəhidlərimizin ruhu sakit olmayacaq. 1991-ci il dekabr ayının 26-sı idi. O vaxt SSRİ dağılmışdı. Azərbaycan isə müstəqilliyini yeni bərpa etmişdi. Qarabağ sonuncu dəfə gözəl görünürdü... Belə ki nə heykəllər güllələnmişdi, nə Xarı bülbül tapdalanmışdı, nə də şeyda bülbüllər susurdu. Xankəndində hər şey yaxşı idi. Lakin xarici havadarlarından dəstək alan soysuzlar sadə

insanların arasında milli zəmində nifaq salmaq üçün olmazın oyunlardan çıxır, hətta silahlanır və silahlandırıldılar. Birdən belə gözəl məkanda tank göründü. Tankda mənfur ermənilərin bayrağı var idi. Bu faşistliyin rəmzi idi. Özü də yeni rəmzi. Tankı sürən Əlverdi kişinin evini təmir edən erməni usta Qriqorun oğlu Vartan idi. Heç kəs gözlərinə inanmırdı. Onlar artıq təlaşlanırdılar. Tank isə dinc sakinlərimizin üzərinə getməkdə davam edirdi. Budur, artıq atəş açıldı. Vurulan süfrəsində əyləşib çörəyini yedikləri Əlverdi kişi idi. Atəş səsləri artıq kəsilmirdi. Kərkicahan qəsəbəsinin dinc sakinləri qətlə yetirilirdi. Bəs ölkə başçısı haradaydı? Niyə ölkə başçısının xəbəri yox idi, Xəbəri olanda isə artıq gec idi... Çox gec... Şeyda bülbüllər susdu, Xankəndi artıq əlimizdən alındı. Kim aldı? Çörəyimizi yeyən ermənilər... Aylar keçdi. Fevralın 25-dən 26-na keçən gecə xalqımız Kərkicahan acısının təsirindən ayılmamış yeni faciəyə dözməli idilər...

Xocalı faciəsi... Çingiz Mustafayev adlı bir operator da vardı orda. Ürəyi Azərbaycan üçün döyünürdü. Bu faciəni göz yaşları içərisində öz kamerasının yaddaşına köçürürdü. Çingiz Mustafayev düşünürdü və düşmənlərə bildirmək istəyirdi ki, mən Uzun Həsən, Babəkin, Cavanşirin, Koroğlunun, Qaçaq Nəbinin nəslindənəm. Sizin nəsliniz isə bizdən sonra yaranıb. Siz XVIII əsrin əvvəllərində qatı imperialist I Pyotrun

türklərin və müsəlmanların sərhəddinin arasında maneə yaratmaq üçün məqsəдли şəkildə Osmanlıdan və İrandan Qarabağa köçürülmüş sərkislərin nəslindənəsiniz. Həmişə bizim uğurlarımıza paxıllıq etmişiniz, nailiyyətlərimizi özəlləşdirmək istəmişiniz. Mən sizin bu vəhşiliyinizi və qəddarlığınızı çəkib bütün dünyaya yayacağam. Təəssüflər olsun ki, həmin kadrlardan göründüyü kimi soyundurulmuş və donmuş 2 yaşlı uşağın, Xocalı qadınının, gözləri çıxarılmış və sifəti tanınmaz hala salınmış gəncin, üzü parçalanmış qocanın, qarnı deşilmiş qadının və 613 nəfər faciə qurbanının harayını bu günə qədər qulaqları kar olmuş dünya eşitməmişdir. Azərbaycanın Milli Qəhrəmanı Allahverdi Bağırov və onun kimi vətənimizin igid oğulları olmasaydı, Xocalıda ermənilər tərəfindən əsir götürülmüş 1275 əsirimiz xilas olunmazdı. Düşmənlərimiz əsirlərə işgəncələr verirdilər. Onları yandırtdılar. Hətta onlara xaç şəklində dağ da çəkirdilər. Xalqımıza bu amansız işgəncələr verən mənfur ermənilərin yarısı, bəlkə də yarından çoxu çörəyimizlə böyümüş, torpağımızda məskunlaşmış, himayəmizə qısılmış, sovetlər birliyində dost bilib ağısumuza aldığımız sərkislər idilər. Nəyə görə dünya birliyi ermənilər və onların ideya qəhrəmanları olan zori balayanların, Xocalıda 13 yaşlı qızın dərşisini soyub onun beş dəqiqədən sonra qanaxmadan ölməsini izlədiyini öz əsərində böyük fəxrlə göstərdiyini

bildiyi halda susur? Nə üçün ermənilər Xocalıda günahsız öldürülmüş insanların meyitlərindən düzəldilmiş körpünün üzərindən fəxrlə addımlayaraq keçdiyini bildirdiyi halda dünya bu cür vandalizmə qarşı susqun dayanmışdır? Nə üçün səsimizi eşidən yoxdur? Bu böyük dünyada niyə ermənilərdən haqqı və ədaləti soruşan yoxdur? Niyə hamı buna sükutla yanaşır? Bizim günahımız nə idi? Mən haqqımı tələb edirəm! Təkcə öz haqqımı yox, Qarabağımın və onun ətrafında işğal olunmuş ərazilərin, şəhid analarının, Xocavəndli anamın, doğmalarını itirmiş nənəmin, babamın, qarabağlıların, şeyda və Xarı bülbüllərin, haqqını sovetdən istəyən Dadaşın, Xankəndinin, Xanbağımın, şuşalı pədaqoq Haşim bəy Vəzirovun, Fransada oxumuş Bəhram bəy Axundovun, Cıdır düzünün, İsa bulağının, Üzeyirin, Xan qızı Natəvanın, türkün, türklüyümüzün, 613 nəfər Xocalı şəhidinin, 1275 nəfər girovun, 13 yaşlı bir qızın haqqını tələb edirəm! Mən bu acı ilə barışa bilmirəm. Hisslərimi, hissələrimizi niyə dünya başa düşmür? Niyə dünyanın insanlığı dünyasını dəyişib? Niyə?

Bu plan 1991-ci ildə qurulmamışdı! Bu plan ermənilərin XVIII əsrin əvvəllərindən Azərbaycana gətirildiyi gündən qurulmuşdu. Axı məkrli planlar tez yaranır!? Bu hadisələrə dünya birliyi sussa da, susmasa da, biz öz torpaqlarımızı tezliklə işğaldan azad edəcəyik!

Nəsiboğlu, Sevindik